

Joels bok og den laodikeiske syvendedags adventistkirke – nummer førtifire

Jeff Pippenger

2026-02-10

Nummer førtifire

I 1844 ble læren om sabbaten på den sjuende dag avforseglet og deretter understreket for Søster White da hun så inn i paktens ark. Hun nedtegnet også at læren om inkarnasjonen i de siste dager hadde den samme himmelske betoning. Sabbaten på den sjuende dag representerer det særlige lys fra arken da den antitypiske forsoningsdag begynte, og sabbaten i det sjuende år representerer det særlige lys fra arken når den antitypiske forsoningsdag når sin avslutning.

Læren om inkarnasjonen er forbilledlig framstilt i den siste hellige sammenkomst i 3. Mosebok tjue-tre; den er omegaen til sabbaten på den sjuende dag, som er den første hellige sammenkomst ved begynnelsen av 3. Mosebok tjue-tre. Den første sabbaten representerer Guds skapende kraft, og den siste sabbaten representerer Hans nyskapende kraft. Den første sabbaten er representert ved tallet «23», og den siste ved tallet «252».

Disse to symbolene er bokstøttene i Tredje Mosebok tjue-tre, og de er også bokstøttene for millerittisk historie. 1798 var oppfyllelsen av de 2 520 årene mot Israels nordlige rike, og de 2 300 årene ble oppfylt den 22. oktober 1844. Da søster White ble ledet inn i helligdommen og skuet De ti bud, var hun et forbilde på Guds folk i de siste dager, som følger Kristus inn i Det aller helligste når Han fullfører sitt forsoningsverk. Tempelprøven er prøven på å følge Lammet hvor enn det går.

Dette er de som ikke er blitt urenet med kvinner; for de er jomfruer. Dette er de som følger Lammet hvor enn det går. Disse er blitt gjenløst fra menneskene, som førstegrøden for Gud og for Lammet. Åpenbaringen 14:4.

Søster White illustrerte, som profet, de trofaste i begynnelsen, som ved tro gikk inn i Det Aller Helligste, og dermed gav hun et eksempel på de trofaste ved enden, som ved tro går inn i Det Aller Helligste og deretter skuer inn i arken. Det de ser opplyst der, er inkarnasjonens lære, fullendelsen av forsoningen. De ser de to dekkende kjerubene som representerer de to sabbatene, skapelsens og nyskapelsens. De ser 252 på den ene siden av arken og 23 på den andre og erkjenner at, i samsvar med skapelse og nyskapelse, representerer 23 ekteskapet mellom guddommelighet og menneskelighet, og de ser 252 som symbolet på et menneskes forvandling til et menneske som er forent med guddommelighet.

Nådestolen skulle ikke fjernes, så for at søster White skulle kunne se inn, var det en særskilt åpenbaring, og profetisk sett gjelder illustrasjonen mer for de siste dager enn for de dager hun levde i. Ved å skue blir vi forvandlet. Tempelprøven er Kristus som leder sitt jomfruelige folk inn i sitt tempel, skritt for skritt. Profetiske sannheter representerer trinnene langs stien som opplyses av Midnattsropets budskap.

Det millerittiske tempel på førtiseks år er et trinn.

Menneskets tempel av «23» (til mann og kvinne skapte han dem) er et trinn.

Kristi oppreisning av sitt tempel på tre dager er et skritt.

Forrådshuset er Malakis tempel.

Nehemja rensset lagerhuset for Tobias' vanhelligelse.

Det tempelet var stedet der øverstepresten Hilkia oppdaget Mose skrifter under kong Josjias vekkelser.

Det tempelet Nehemja rensset for vanhelligelse, er det samme tempelet Kristus to ganger rensset for dets «sakrilegiøse vanhelligelse», slik Søster White sier.

Kisten i Millers drøm var et trinn.

Når Kristus har ledet sine trofaste inn i Det Aller Helligste, leder Han dem, slik det ble framstilt for søster White, til arken, løfter nådestolen og lar dem se inn. Når de ser inn, ser de både inkarnasjonens lære og sabbaten på den sjuende dag omsluttet av en mild glorie. Linje på linje slutter de som anerkjenner de læresetningene som er «omsluttet av en mild stråleglans», seg til søster White idet de i tro går inn i Det Aller Helligste og skuer inn i arken.

De gamle profetene talte mer spesifikt for de siste dager enn for de dager de selv levde i. Når disse gamle profetene selv blir en del av vitnesbyrdet, representerer de Guds folk i de siste dager, og Guds folk i de siste dager er de hundre og førtifire tusen. Søster White er kanskje den viktigste gamle profeten, for alle hennes fremstillinger representerer alfahistorien til omegahistorien for de hundre og førtifire tusen. Alle profetene illustrerer levningen, men Søster White representerer også en begynnende historie som blir oppfylt i avslutningshistorien—til punkt og prikke.

I den grunnleggende alfa-historien blir søster White i et syn ført inn i Det aller helligste i den himmelske helligdom. Da hun var kommet dit, ble nådestolen over paktens ark, en stol som ikke skulle flyttes, løftet opp, slik at søster White kunne skue inn, hvor hun så De ti bud.

«I det aller helligste så jeg en ark; på toppen og sidene av den var det reneste gull. Ved hver ende av arken var en vakker kjerub, med sine vinger utbredt over den. Deres ansikter var vendt mot hverandre, og de så nedover. Mellom englene var det et gyllent røkelseskar. Over arken, der englene sto, var det en overmåte klar herlighet, som så ut som en trone hvor Gud bodde. Jesus sto ved arken, og når de helliges bønner steg opp til Ham, steg røkelsen opp fra røkelseskarer, og Han bar deres bønner fram for sin Far sammen med røkelsens røyk. I arken var den gullkrukken med manna, Arons stav som hadde knoppskutt, og steintavlene som kunne foldes sammen som en bok. Jesus åpnet dem, og jeg så De ti bud skrevet på dem med Guds finger. På den ene tavlen var det fire, og på den andre seks. De fire på den første tavlen skinte klarere enn de andre seks. Men det fjerde, sabbatsbudet, strålte over dem alle; for sabbaten var utskilt til å holdes til ære for Guds hellige navn. Den hellige sabbat så herlig ut—en glorie av herlighet var rundt den. Jeg så at sabbatsbudet ikke var naglet til korset. Hvis det var det, så var de andre ni budene det også; og vi står fritt til å bryte dem alle, likeså vel som å bryte det

fjerde. Jeg så at Gud ikke hadde forandret sabbaten, for Han forandrer seg aldri. Men paven hadde forandret den fra ukens sjuende til den første dag; for han skulle forandre tider og lover.» Early Writings, 32.

Læren om sabbaten på den sjuende dag var alfa-læren i den grunnleggende historien til millerittbevegelsen, som begynte som den filadelfiske millerittbevegelsen, deretter ble forvandlet til den laodikeiske millerittbevegelsen i 1856, og deretter til den laodikeiske Syvendedags Adventistkirke i 1863. Søster White identifiserer også omega-læren i de siste dagers historie, når den laodikeiske bevegelsen av de hundre og førtifire tusen blir forvandlet til den filadelfiske bevegelsen av de hundre og førtifire tusen. Alfa- og omega-lysene er representert ved læren om sabbaten på den sjuende dag og læren om inkarnasjonen.

«De som har samfunn med Gud, vandrer i Rettferdighetens sols lys. De vanærer ikke sin Forløser ved å forderve sin vei for Gud. Himmelsk lys skinner over dem. Etter hvert som de nærmer seg avslutningen av denne jordens historie, øker deres kunnskap om Kristus og om profetiene som angår ham, sterkt. De er av uendelig verdi i Guds øyne; for de er i enhet med hans Sønn. For dem er Guds ord av overmåte stor skjønnhet og herlighet. De ser dets betydning. Sannheten blir åpenbart for dem. Læren om inkarnasjonen er omgitt av en mild glans. De ser at Skriften er nøkkelen som låser opp alle mysterier og løser alle vanskeligheter. De som ikke har vært villige til å ta imot lyset og vandre i lyset, vil være ute av stand til å forstå gudsfryktens mysterium; men de som ikke har nølt med å ta opp korset og følge Jesus, vil se lys i Guds lys.» The Southern Watchman, 4. april 1905.

«Læren om inkarnasjonen» kalles også «gudsfryktens mysterium».

Og uten motsigelse stor er gudsfryktens mysterium: Gud ble åpenbart i kjødet, rettferdiggjort i Ånden, sett av engler, forkynt blant hedningene, trodd på i verden, opptatt i herlighet. 1 Timoteus 3:16.

«Mysteriet» er skjult inntil den siste generasjon, når de trofaste ser at inkarnasjonslæren er omegaen i syvendedagssabbaten.

Selv den hemmelighet som har vært skjult fra evigheter og fra slekter, men som nå er blitt åpenbart for hans hellige: For dem ville Gud kunngjøre hva rikdommen i denne hemmelighets herlighet blant hedningene er: Kristus i dere, herlighetens håp. Kolosserne 1:26, 27.

Det er passende at det er Kolosserne 1,26 som taler om en «hemmelighet» som «har vært skjult», men denne hemmeligheten blir «åpenbart» i de siste dager. Profetisk lys blir åpenbart når profetien blir avforseglet, slik det fremstilles i Daniel 12, hvor en profeti ved enden av 1 260 dager, ved endens tid, blir avforseglet. Profetien som har vært skjult gjennom slektsledd, blir avforseglet, og profetien er sannheten som, når den blir avforseglet, er den «herlighet» som blir gjort kjent for hedningene ved søndagsloven. Denne hemmeligheten er Kristus i dere, håpet om herlighet, som blir fullbyrdet i dagene da den sjuende basun lyder.

Men i den sjuende engels røsts dager, når han begynner å blåse i basunen, skal Guds hemmelighet bli fullendt, slik han forkynte for sine tjenere profetene. Åpenbaringen 10:7.

Det er bare passende at den sjuende engels røst begynte å lyde på den tiende dag i den sjuende måned, slik det er fremstilt i Åpenbaringen 10:7. Den sjuende engel er også fremstilt som det tredje ve, og de to første veene var islam, og gir således to vitner om at det tredje ve er islam. Guds mysterium er fullendt når islams basun lyder.

I historien om den sjuende basun skal læren om inkarnasjonen, som er Kristi mysterium i dere, eller foreningen av guddommelighet med menneskelighet, slik den ble fremstilt ved Kristus da Han tok på seg menneskelig kjød; kandidatene til å være blant de hundre og førtifire tusen, bli prøvet med hensyn til om de har den nødvendige olje og tro for å gå inn i Det Aller Helligste. Dersom de nøler, faller mørke over dem; dersom de følger Lammet hvor enn det går, vil de bli ledet til å skue inn i arken. I arken vil de finne læren om sabbaten på den sjuende dag og læren om inkarnasjonen.

Så betydningsfulle som disse to læresetningene er, er det ikke alfa- og omega-lysene jeg fokuserer på, men at profetinnen fremstilte Guds folk som gående inn i den himmelske helligdom og skuende inn i paktskisten. Det må finnes et tidspunkt i de hundre og førtifire tusens historie, i de siste dager, da de hundre og førtifire tusen blir ført inn i Det aller helligste for å skue den åpnete paktskisten.

Dersom du har den tro å tro at profetene fremstiller Guds folk i de siste dager, sammen med den tro at Søster White var like fullt inspirert, på alle måter, som enhver annen profet i Bibelen—da må den anvendelse jeg nettopp har fremlagt, godtas som sann. De hundre og førtifire tusen må følge Kristus, ved tro, inn i Det Aller Helligste, slik Søster White sier at de trofaste gjorde den 22. oktober 1844. Det ble da åpenbart to klasser, de som nektet å gå inn ved tro, og de som gikk inn.

«Jeg ble henvist tilbake til forkynnelsen av Kristi første komme. Johannes ble sendt i Elias' ånd og kraft for å berede Jesu vei. De som forkastet Johannes' vitnesbyrd, hadde ingen gagn av Jesu lære. Deres motstand mot budskapet som forutsa Hans komme, stilte dem slik at de ikke lett kunne ta imot de sterkeste bevis på at Han var Messias. Satan ledet dem som forkastet Johannes' budskap, til å gå enda lenger, til å forkaste og korsfeste Kristus. Ved å gjøre dette stilte de seg slik at de ikke kunne motta velsignelsen på pinsedagen, som ville ha lært dem veien inn i den himmelske helligdom. At forhenget i templet revnet, viste at de jødiske ofrene og forordningene ikke lenger ville bli mottatt. Det store offer var blitt brakt og var blitt godtatt, og Den Hellige Ånd, som kom ned på pinsedagen, vendte disiplenes sinn fra den jordiske helligdom til den himmelske, hvor Jesus var gått inn med sitt eget blod for å utøse fordelene av sin soning over sine disipler. Men jødene ble etterlatt i fullstendig mørke. De mistet alt det lys de kunne ha hatt over frelsesplanen og stolte fremdeles på sine nytteløse ofre og gaver. Den himmelske helligdom hadde tatt den jordiskes plass, men de hadde ingen kunnskap om forandringen. Derfor kunne de ikke ha gagn av Kristi mellomgjerning i det hellige.»

«Mange ser med gru på jødenes handlemåte da de forkastet og korsfestet Kristus; og når de leser historien om hans skammelige mishandling, tenker de at de elsker ham, og at de ikke ville ha fornektet ham slik Peter gjorde, eller korsfestet ham slik jødene gjorde. Men Gud, som gransker alles hjerter, har satt på prøve den kjærligheten til Jesus som de bekjente å føle. Hele himmelen fulgte med den dypeste interesse hvordan den første engels budskap ble mottatt. Men mange som bekjente å elske Jesus, og som felte tårer når de leste beretningen om korset, hånte det gode budskap om hans komme. I stedet for å ta imot budskapet med glede erklærte

de at det var en villfarelse. De hatet dem som elsket hans tilsynekomst og stengte dem ute fra menighetene. De som forkastet det første budskap, kunne ikke ha gagn av det andre; heller ikke hadde de gagn av midnattsropet, som skulle berede dem til ved tro å gå inn sammen med Jesus i det aller helligste i den himmelske helligdom. Og ved å forkaste de to foregående budskap har de slik formørket sin forstand at de ikke kan se noe lys i den tredje engels budskap, som viser veien inn i det aller helligste. Jeg så at slik jødene korsfestet Jesus, slik hadde de navnkristne kirkene korsfestet disse budskapene, og derfor har de ingen kunnskap om veien inn i det aller helligste, og de kan ikke ha gagn av Jesu mellomgjerning der. Likesom jødene, som bar fram sine unyttige ofre, bærer de fram sine unyttige bønner til det rommet som Jesus har forlatt; og Satan, tilfreds med bedraget, antar en religiøs skikkelse og leder sinnet hos disse bekjennende kristne til seg selv, idet han virker med sin makt, sine tegn og løgnens under, for å binde dem fast i sin snare.» Early Writings, 259–261.

Søster White identifiserer den progressive prøvingsprosessen i Johannes Døperens og Kristi historie, som endte med at jødene befant seg i totalt mørke, for derved å illustrere den samme historien i millerittenes tid, som er Søster Whites alfahistorie; endetidens gamle profetinne. Liv-eller-død-prøven i begynnelsen dreide seg om å tre inn i Det Aller Helligste eller å nekte å gjøre det. Å nekte å gjøre det frembrakte det samme mørke over opprørerne i milleritt-historien som var kommet over de opprørske jødene i Kristi historie.

Jesus illustrerer alltid enden på en ting ved begynnelsen på en ting; så når søster White ble tatt inn i Det Aller Helligste og skuet den åpne arken, i forbindelse med prøven den 22. oktober 1844, identifiserer det at de hundre og førtifire tusen skal prøves på å følge Lammet inn i Det Aller Helligste eller gå inn i fullkomment evig mørke. Dette faktum er basert på en tro som forstår at de gamle profetene illustrerer Guds folk i de siste dager når de selv blir en del av det nedtegnede vitnesbyrd. Søster White illustrerer begge klasser.

«Mens jeg befant meg i denne tilstanden av mismot, hadde jeg en drøm som gjorde et dypt inntrykk på mitt sinn. Jeg drømte at jeg så et tempel, som mange mennesker strømmet til. Bare de som tok sin tilflukt i det tempelet, ville bli frelst når nådetiden var omme. Alle som ble værende utenfor, ville gå evig fortapt. Skarene utenfor, som gikk omkring på sine forskjellige veier, hånte og spottet dem som gikk inn i tempelet, og sa til dem at denne frelsesplanen var et listig bedrag, og at det i virkeligheten ikke var noen fare å unnfly. De la endog hånd på noen for å hindre dem fra å skynde seg innenfor murene.»

«Av frykt for å bli latterliggjort fant jeg det best å vente til mengden spredte seg, eller til jeg kunne komme inn uten at de la merke til meg. Men antallet økte i stedet for å avta, og i frykt for å komme for sent forlot jeg hastig mitt hjem og trengte meg gjennom folkemengden. I min iver etter å nå templet la jeg ikke merke til eller brydde meg om vrimmelen som omgav meg. Da jeg kom inn i bygningen, så jeg at det veldige templet ble båret av én eneste mektig søyle, og til denne var et lam bundet, ille tilredt og blødende. Vi som var til stede, syntes å vite at dette lammet var blitt sønderrevet og knust for vår skyld. Alle som gikk inn i templet, måtte tre frem for det og bekjenne sine synder.

Like foran lammet var det opphøyde seter, hvorpå det satt en skare som så svært lykkelig ut. Himmellyset syntes å skinne over deres ansikter, og de priste Gud og sang sanger med glad takksigelse som lød som englenes musikk. Dette var de som var kommet fram for lammet, bekjent sine synder, mottatt tilgivelse og nå ventet i glad forventning på en eller annen gledesrik hendelse.

«Selv etter at jeg hadde gått inn i bygningen, kom det en frykt over meg, og en følelse av skam over at jeg måtte ydmyke meg for disse menneskene. Men jeg syntes å være tvunget til å gå videre, og var langsomt i ferd med å bane meg vei rundt søylen for å vende meg mot lammet, da en basun lød, tempelet skalv, seiersrop steg opp fra de forsamlede hellige, et fryktinngytende lys opplyste bygningen, og så ble alt til intenst mørke. De lykkelige menneskene var alle forsvunnet sammen med lysglansen, og jeg var blitt tilbake alene i nattens tause gru. Jeg våknet i sjelekval og kunne knapt overbevise meg selv om at jeg hadde drømt. Det syntes meg som om min skjebne var beseglet, at Herrens Ånd hadde forlatt meg, aldri mer for å vende tilbake.»

«Kort tid etter dette hadde jeg en annen drøm. Det syntes meg at jeg satt i den dypeste fortvilelse med ansiktet skjult i hendene og tenkte slik: Dersom Jesus var på jorden, ville jeg gå til Ham, kaste meg ned for Hans føtter og fortelle Ham om alle mine lidelser. Han ville ikke vende seg bort fra meg; Han ville forbarme seg over meg, og jeg ville elske og tjene Ham alltid. Nettopp da ble døren åpnet, og en person med vakker skikkelse og åsyn trådte inn. Han så på meg med medlidenhet og sa: 'Ønsker du å se Jesus? Han er her, og du kan se Ham dersom du ønsker det. Ta alt du eier og følg meg.'»

«Jeg hørte dette med usigelig glede og samlet gjerne sammen alle mine små eiendeler, hver dyrebare lille gjenstand, og fulgte min veileder. Han førte meg til en bratt og tilsynelatende skrøpelig trapp. Da jeg begynte å gå opp trinnene, advarte han meg om å holde blikket festet oppover, for at jeg ikke skulle bli svimmel og falle. Mange andre som klatret opp den bratte oppstigningen, falt før de nådde toppen.»

«Til slutt nådde vi det siste trinnet og sto foran en dør. Her påla min veileder meg å legge fra meg alle de tingene jeg hadde hatt med meg. Med glede la jeg dem ned; deretter åpnet han døren og bød meg å gå inn. I samme øyeblikk sto jeg foran Jesus. Det var umulig å ta feil av det vakre åsynet. Dette uttrykket av velvilje og majestet kunne ikke tilhøre noen annen. Da hans blick hvilte på meg, visste jeg med det samme at han kjente til alle omstendighetene i mitt liv og alle mine innerste tanker og følelser.»

«Jeg forsøkte å skjerme meg for Hans blick, idet jeg følte meg ute av stand til å utholde Hans granskende øyne; men Han kom nær med et smil og la sin hånd på mitt hode og sa: 'Frykt ikke.' Lyden av Hans milde røst fylte mitt hjerte med en lykke det aldri før hadde erfart. Jeg var for gledesfylt til å kunne ytre et ord, men, overveldet av følelser, sank jeg ned ved Hans føtter. Mens jeg lå der hjelpeløs, fór scener av skjønnhet og herlighet forbi meg, og det syntes for meg som om jeg hadde nådd himmelens trygghet og fred. Omsider vendte mine krefter tilbake, og jeg reiste meg. Jesu kjærlige øyne hvilte fremdeles på meg, og Hans smil fylte min sjel med glede. Hans nærvær fylte meg med hellig ærbødighet og en usigelig kjærlighet.»

«Min veileder åpnet nå døren, og vi gikk begge ut. Han bød meg å ta opp igjen alle de tingene jeg hadde etterlatt utenfor. Da dette var gjort, rakte han meg en grønn snor, tett sammenrullet. Denne påla han meg å legge nær mitt hjerte, og når jeg ønsket å se Jesus, skulle jeg ta den fra mitt bryst og strekke den ut så langt som mulig. Han advarte meg om ikke å la den forbli sammenrullet noen lengre tid, for at den ikke skulle bli knyttet og vanskelig å rette ut. Jeg la snoren nær mitt hjerte og gikk med glede ned den trange trappen, mens jeg priste Herren og fortalte alle jeg møtte hvor de kunne finne Jesus. Denne drømmen gav meg håp. Den grønne snoren representerte tro for mitt sinn, og skjønnheten og enkelheten i å stole på Gud begynte å gå opp for min sjel.» Testimonies, bind 1, 27–29.

Fra avslutningen av leirmøtet i Exeter den 17. august og frem til 22. oktober i 1844 var det sekstiseks dager. Disse sekstiseks dagene representerer perioden for forkynnelsen av midnattsropet, og i sammenhengen med lignelsen om de ti jomfruene representerer de som da forkynte budskapet, dem som hadde olje, og de som da ikke forkynte budskapet, hadde ingen olje.

I lignelsen fant ekteskapet sted ved begynnelsen av ventetiden. Det rettslige ekteskapet ble inngått, og deretter gikk alle hjem og ventet inntil brudgommens far avgjorde om det var akseptabelt å fullbyrde ekteskapet. Utroskap mellom det første ekteskapet og den andre seremonien ved midnatt ble betraktet som hor. Ventetiden var basert på at brudgommens far ventet for å se hva som skjedde med bruden over en viss tid. Var hun gravid?

Da faren hadde bestemt at alt var i orden, begynte midnattsprosjonen, og den begynte om natten for å unngå den trykkende heten om dagen i Palestina. Av denne grunn måtte brudens ledsagere, jomfruene i lignelsen, ha sin egen lykt og sin egen oljeforsyning klar til midnattsropet som kunngjorde at prosjonen til bryllupet var i gang, for den skulle finne sted om natten. I Exeter lød midnattsropet, og enten hadde man nok olje klar til prosjonen, eller så hadde man det ikke.

Da de drog fra Exeter med budskapet, illustrerte de et folk som var beseglet. Noen hadde nok olje til å gå inn til bryllupet den 22. oktober 1844, og noen hadde det ikke. Disse sekstiseks dagene representerer en tidsperiode da Guds folk blir beseglet til den lukkede dør i søndagsloven. Dersom de hadde den rette mengden olje, gikk de ved tro inn i Det Aller Helligste. Søster White illustrerte Guds folk som går inn i Det Aller Helligste i de siste dager, og i hennes alfahistorie var det en prøve på liv eller død som var forbundet med å gå inn i Det Aller Helligste ved tro. I de siste dager vil de hundre og førtifire tusen bli prøvet med hensyn til om de vil gå inn i Det Aller Helligste ved tro. Det er atter en prøve på liv eller død.

Vi vil fortsette med disse tingene i den neste artikkelen.

Ved renselsen av tempelet kunngjorde Jesus sitt oppdrag som Messias og tok fatt på sin gjerning. Dette tempelet, oppført til bolig for det guddommelige nærvær, var bestemt til å være en anskuelsesundervisning for Israel og for verden. Fra evige tider hadde det vært Guds hensikt at ethvert skapt vesen, fra den strålende og hellige seraf til mennesket, skulle være et tempel for Skaperens iboende nærvær. På grunn av synden opphørte menneskeheten å være et tempel for Gud. Formørket og besmittet av det onde åpenbarte menneskets hjerte ikke lenger den guddommeliges herlighet. Men ved Guds Sønns inkarnasjon blir himmelens hensikt oppfylt.

Gud bor i menneskeheten, og ved frelsende nåde blir menneskets hjerte igjen hans tempel. Gud hadde bestemt at tempelet i Jerusalem stadig skulle vitne om den høye bestemmelse som står åpen for hver sjel. Men jødene hadde ikke forstått betydningen av den bygningen de betraktet med så stor stolthet. De overga ikke seg selv som hellige templer for den guddommelige Ånd. Forgårdene i tempelet i Jerusalem, fylt av larmen fra vanhellig handel, ga et altfor sant bilde av hjertets tempel, besmittet ved nærværet av sanselig lidenskap og vanhellige tanker.

«Ved å rense templet for verdens kjøpere og selgere kunngjorde Jesus sitt oppdrag om å rense hjertet fra syndens besmittelse, — fra de jordiske begjær, de selviske lyster, de onde vaner som forderver sjelen. Malaki 3:1–3 sitert.» Slektenes håp, 161.

Profeten sier: «Jeg så en annen engel komme ned fra himmelen; han hadde stor makt, og jorden ble opplyst av hans herlighet. Og han ropte med mektig røst og sa: Falt, falt er Babylon, den store, og er blitt et tilholdssted for djevlene» (Åpenbaringen 18:1, 2). Dette er det samme budskap som ble gitt av den andre engelen. Babylon er falt, «fordi hun har gitt alle folkeslag å drikke av sin horetis vredes vin» (Åpenbaringen 14:8). Hva er denne vin?—Hennes falske læresetninger. Hun har gitt verden en falsk sabbat i stedet for sabbaten i det fjerde bud, og har gjentatt den løgn som Satan først fortalte Eva i Eden—sjelenes naturlige udødelighet. Mange beslektede villfarelser har hun spredt vidt og bredt, idet hun «lærer menneskebud som om de var læresetninger» (Matteus 15:9).

«Da Jesus begynte sin offentlige tjeneste, rensa Han templet for dets helligbrøde og vanhelligelse. Blant de siste handlingene i Hans tjeneste var den andre renselsen av templet. Slik blir det i det siste verk for å advare verden rettet to særskilte kall til menighetene. Den annen engels budskap er: «Falt, falt er Babylon, den store by, fordi hun har gitt alle folkeslag å drikke av vinen fra hennes horetis vredes harme» (Åpenbaringen 14:8). Og i det høye rop i den tredje engels budskap høres en røst fra himmelen som sier: «Gå ut fra henne, mitt folk, for at dere ikke skal bli delaktige i hennes synder, og for at dere ikke skal få del i hennes plager. For hennes synder har nådd opp til himmelen, og Gud har kommet hennes misgjerninger i hu» (Åpenbaringen 18:4, 5).» Selected Messages, bok 2, 118.